2026-19-RE

Causa 2026-19-RE

(Crèdit Andorrà, SA c/ Z)

Número de registre 106-2026. Recurs d'empara

Aute del 27 d'abril del 2026

BOPA núm. 45, del 6 de maig del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de març del 2026, per la representació processal de la societat Crèdit Andorrà, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 9 de juliol del 2025 i contra els autes del 12 de novembre del mateix any i de l'11 de febrer del 2026, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que s'anul·lin les resolucions impugnades i que es retrotreguin les actuacions al moment del pronunciament de la sentència esmentada per tal que la Sala Civil resolgui novament amb totes les garanties i respecte als drets que han estat vulnerats; així mateix, sol·licita la suspensió dels efectes d'aquesta darrera resolució fins al pronunciament constitucional, atenent als perjudicis d'impossible reparació que es podrien generar;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Víctor Torre de Silva López de Letona;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 4 de juny del 2018, la representació processal de Z va interposar una demanda contra l'entitat bancària Vall Banc, SAU, en què sol·licitava que es declarés que l'entitat bancària havia executat erròniament 4 transferències per un valor global de 437.000,00 € i que se l'obligués a reposar aquesta quantitat en el seu compte, més els interessos legals des del dia en què es van efectuar cadascuna d'elles, així mateix demanava la seva condemna al pagament de les costes d'advocat i de procurador.

1.2. El 13 de desembre del 2024, la Secció Civil 1 de la Batllia va dictar una sentència que decidia desestimar aquesta demanda.

1.3. La representació processal de Z va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 9 de juliol del 2025, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que acordava estimar aquest recurs i condemnava la societat Crèdit Andorrà, SA (successora processal de Vall Banc, SAU) al pagament global de l'import de 437.000,00 €, majorat dels interessos legals produïts des del dia en què es van efectuar cadascuna de les 4 transferències realitzades.

1.4. La representació processal de la societat Crèdit Andorrà, SA va presentar un incident de nul·litat, seguit pel procediment de l'article 18 *quater*, establert a la Llei transitòria de procediments judicials,

per tal com considerava que la decisió de la Sala Civil no estava degudament motivada, ni fonamentada en Dret, era arbitrària i vulnerava, per tant, els seus drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

1.5. El 12 de novembre del 2025, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava íntegrament aquest incident de nul·litat; i, en fase de recurs, l'11 de febrer del 2026, una altra composició de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar, mitjançant aute, l'apel·lació de la desestimació de l'incident de nul·litat.

1.6. El 3 de març del 2026, la representació processal de la societat Crèdit Andorrà, SA va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 9 de juliol del 2025 i contra els autes del 12 de novembre del mateix any i de l'11 de febrer del 2026, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de l'entitat bancària recurrent

- Aquesta part afirma que no pot compartir l'argumentació de cap de les tres resolucions dictades per la Sala Civil, ja que totes elles contenen lesions als drets fonamentals a la jurisdicció i a un procés degut, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució judicial motivada, fonamentada en Dret i no arbitrària i amb una deguda valoració de la prova, sent aquests motius suficients per demanar l'empara del Tribunal Constitucional.

- Al·lega que no pretén una revisió dels fets, sinó que denuncia una arbitrarietat manifesta i una ruptura de la seguretat jurídica en la valoració de la prova. Segons el seu parer, la Sala Civil ha incorregut en una valoració que no és lògica i que desborda el límit de la legalitat ordinària per endinsar-se en la vulneració constitucional, pel fet d'haver ignorat proves que desvirtuen completament la conclusió a la qual arriba sobre la "*negligència*" del banc en el moment d'executar les ordres donades pel client de transferir diners.

- En primer lloc, aquesta part retreu a la Sala Civil no haver concretat quines mesures, o quins protocols es trobaven a faltar en l'actuació concreta del gestor bancari, la qual havia estat validada per la primera instància. Aquesta omissió genera una indefensió absoluta i vulnera el dret a una resolució motivada i a "*la tutela judicial efectiva*", per incórrer en una motivació arbitrària i en una valoració indeguda de la prova. I conclou que no es pot demanar al gestor i a una entitat bancària una diligència que desconeixen en què hauria hagut de consistir exactament, i en quins fets concrets s'hauria hagut de materialitzar, motiu pel qual les decisions impugnades esdevenen arbitràries.

- En aquest sentit cita la jurisprudència mateixa de la Sala Civil a *sensu contrario*, en què en casos similars la diligència excessiva del gestor "*la urgència comunicada per l'ordenant*", mitjançant un document escanejat via e-mail, sense que les comprovacions addicionals de la normativa sobre prevenció de blanqueig justifiquessin el retard, també va motivar la condemna del banc.

- Addueix, per tant, que quan un mateix Tribunal aplica arguments idèntics en sentit oposat, sense explicar les raons de la diferència, es produeix una vulneració del dret a una resolució motivada i una infracció del principi de seguretat jurídica.

- En segon lloc, retreu a la Sala Civil haver revocat la sentència de la primera instància, la qual considera motivada, sense oferir una explicació lògica sobre els motius pels quals actes de confirmació del gestor no van ser suficients i va imputar el 100% de la responsabilitat al banc, ignorant la negligència de la clienta en la custòdia de les seves claus de correu, cosa que, segons el seu parer, constitueix una vulneració del seu dret a la defensa, ja que se l'obliga a actuar com a un detectiu privat, superant les obligacions de la Llei de serveis de pagament i el diner electrònic.

- Seguidament, relata de manera detallada l'actuació del gestor i destaca en particular que el client tenia la possibilitat d'utilitzar altres mitjans més segurs i no els va voler contractar en el seu dia a l'any 2014, sinó que va contractar expressament i de forma lliure i voluntària el sistema pel qual les ordres les donaria sempre mitjançant correu electrònic, atesa la seva pèrdua reiterada de claus d'accés a la plataforma de banca online, exonerant al banc de qualsevol eventual responsabilitat per errors o suplantació d'identitat.

- Així doncs, la Sala Civil retreu a aquesta part la utilització del correu electrònic del client, però aquesta adreça és aquella que consta en el contracte de banca multicanal, signat manualment pel client, tanmateix, que la Sala no tingui en compte aquest contracte, no és una qüestió d'interpretació, sinó que és un error patent.

- La Sala Civil admet que el gestor va trucar al client per validar l'operació (la gravació consta en els autes), però considera que hi va haver un malentès sobre un dipòsit. Considera que aquesta

conclusió és il·lògica: si el client rep una trucada del seu gestor al telèfon que el mateix va donar a l'inici de la relació a l'any 2014 al banc, no mostra sorpresa i valida l'ordre, el banc ha complert l'estàndard màxim de diligència professional. I el fet que la Sala Civil desestimi aquesta prova per una suposició subjectiva 7 anys després, constitueix un exercici de voluntarisme judicial que produeix indefensió a l'entitat. La sentència de primera instància va efectuar una valoració acurada del contingut de la trucada posada en relació amb els e-mails posteriors que es van intercanviar amb el gestor, comprovant que hi havia una correlació entre ells. En la trucada es parla d'un document que s'havia de trametre ("*the form*"), i en la següent conversa del 2 de febrer del 2017, a l'1.41 h PM la demandant l'adjunta tal i com consta als folis 70 i 75. La Sala Civil, en canvi, no ha efectuat aquesta anàlisi, ni ha valorat el contingut de la trucada, ni el contingut dels e-mails posteriors, limitant-se a no donar-la per bona i considerant que no era una verificació suficient per part del gestor, sense donar cap altre raonament lògic.

- Retreu igualment a la Sala Civil haver afirmat que la manca de diligència del gestor es basava en el fet que aquest gairebé no coneixia al client; no obstant això, de les actuacions va quedar acreditat que es van conèixer personalment el 20 de juliol del 2015, i que havien parlat telefònicament en múltiples ocasions, sent evident que no tenien cap problema d'enteniment, ni de comprensió. Afegeix que s'ha de donar validesa a la conversa que consta en el CD aportat com a prova, i que el client no va impugnar.

- Discrepa del retret efectuat per la Sala Civil sobre les signatures digitals, quan la signatura digital és plenament legal i eficaç, d'acord amb la normativa andorrana, sobretot si la part adversa no ha impugnat la seva autenticitat, ni ha demostrat la seva falsedat documental; sigui com sigui, amb independència que les signatures siguin manuscrites o digitals, les ordres estan signades pel client i no han sigut objecte d'impugnació.

- Altrament, si bé és cert que el gestor es va adonar de la utilització errònia de l'adreça electrònica del client, no li va imposar una altra via més segura de comunicació i es va deixar convèncer per la seva resposta, ja que havia signat el document anteriorment esmentat en què optava per l'e-mail.

- Així mateix, recorda que en el marc d'una transferència, que s'ha de conceptuar com a un mandat mercantil, el banc (mandatari) no pot obstaculitzar la lliure disposició del mandant, ja que aquesta obstaculització pot generar responsabilitats.

- La Sala Civil també retreu al gestor haver alertat al redactor del correu erroni, sense verificar de qui es tractava realment, però aquest és un altre error de la Sala, ja que va escriure al correu correcte del client i es disposa de la seva resposta. I a més d'efectuar la trucada telefònica, li va demanar enviar-li una còpia del passaport en vigor, cosa que el client va fer, des de l'e-mail pactat. I, afegeix, que la Sala va obviar que tots els e-mails tenien una correlació entre ells i que en molts d'ells s'aportaven dades que només podia conèixer el client mateix.

- Destaca que quan una entitat bancària executa una ordre de transferència ordenada per un client, aquesta es processa únicament basant-se en l'IBAN. La verificació del beneficiari només pot realitzar-la el banc receptor de la transferència.

- Finalment, posa en relleu que la Sala no ha tingut en compte un element important com és la conducta del client, atès que tot i tenir plena consciència de la suplantació de la seva identitat, no ho va posar en coneixement del banc fins que ja s'havien efectuat totes les transferències. Aquesta circumstància revesteix una importància substancial i la Sala Civil l'hagués hagut de tenir en consideració, ja que el client sabia que el mitjà pel qual es comunicava amb el banc era per e-mail, de manera que igual que va posar la denúncia als Estats Units i al FBI per informar del *hackeig* del seu correu electrònic hauria d'haver avisat el banc per extremar les precaucions. Aquesta deficiència o manca de comunicació només el pot afectar a ell i no pot extrapolar la responsabilitat a l'entitat bancària. Manifesta que encara que la Sala Civil hagi considerat que les transferències van ser "*exageradament seguides en el temps*", entre la primera i l'última van transcórrer dos mesos, temps més que suficient perquè el client es posés en contacte amb el banc per informar del *hackeig* del seu correu electrònic.

- Recorda que el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha reiterat que la valoració de la prova ha de ser exhaustiva i raonada. En la seva sentència del 7 de juny del 2001,en el cas Kress c/ França, es va establir que "*la manca d'anàlisi de proves rellevants pot suposar una vulneració del dret a un procés degut, especialment quan aquestes proves podrien influir en el resultat del litigi*", i en aquest cas considera que no s'han analitzat adequadament totes les proves rellevants indicades, especialment els documents aportats, i la trucada telefònica, cosa que comporta una clara vulneració del dret a un procés degut.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades i que retrotregui les actuacions al moment del pronunciament de la sentència esmentada per tal que la Sala Civil resolgui novament amb totes les garanties i respecte als drets que han estat vulnerats; així mateix, sol·licita la suspensió dels efectes d'aquesta darrera resolució fins al pronunciament constitucional, atenent als perjudicis d'impossible reparació que es podrien generar.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- En la decisió que resol el recurs d'apel·lació la Sala Civil considera que de la valoració del resultat de la prova practicada se'n desprèn una solució diferent d'aquella a la qual arriba la resolució

d'instància.

- Cal concloure que el gestor bancari tenia elements suficients per poder reaccionar davant les ordres de transferència que rebia, totes molt urgents i exageradament seguides en el temps: 3 i 8 de febrer, 10 de febrer, 27 de febrer, 22 de març i 5 d'abril del 2017; la quantitat transferida equivalia gairebé a la totalitat de l'import dipositat en el compte i es dirigia a països molt diferents.

- D'una banda, el gestor gairebé no coneixia al client; tot i així, es desconeix si en intentar fer la primera transferència a Hong Kong el va contactar, malgrat sembla ser que abans no havia efectuat cap operació similar, i, encara que només fos per saber els motius pels quals el banc hongkonguès no l'havia acceptat. A més, tot i adonar-se de la utilització errònia de la seva adreça electrònica en un dels correus que li va ser remés i advertir al client de no usar més la via del correu electrònic per evitar riscos, no va imposar la utilització de la via més segura per a les seves respectives comunicacions i ordres bancàries (es va deixar convèncer per la resposta rebuda). D'altra banda, tampoc no va dubtar que el client entengués el contingut de la trucada que li va efectuar per confirmar una de les ordres de transferència rebudes, malgrat que el mateix va fer referència a un dipòsit amb validesa temporal d'1 any (res a veure amb la o les transferències realitzades, ni amb les transferències intentades). I més encara, no va verificar amb exactitud el contingut del contracte que se li va fer arribar per justificar l'operació des de Hong Kong. A banda del fet que no es va firmar cap document manualment, sinó amb signatura digital, havent-ne constatat dues de diferents. A causa de tots aquests elements, considera que la conducta del gestor bancari no va gaudir de la diligència deguda per assegurar-se de la identitat de la persona que li ordenava les transferències realitzades, havent estat la seva negligència en la valoració i en la gestió de les ordres rebudes la causant del perjudici patit pel client, i per la qual ha de respondre l'entitat on prestava els seus serveis.

- Declara que la diligència exigible a l'entitat bancària és estricta i aquesta ha de respondre fins i tot per una culpa lleu, ja que és un professional del sector que, a més, cobra pels serveis que realitza.

- Per consegüent, la Sala Civil decideix revocar la resolució de la primera instància en el sentit de condemnar l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA a abonar al client l'import global de 437.000,00 €, corresponent a les transferències negligentment realitzades, majorat dels interessos legals produïts des del dia en què es van efectuar cadascuna de les 4 transferències.

- En el marc de l'incident de nul·litat, després de recordar la funció d'aquest procediment, la Sala Civil posa de manifest que, malgrat la invocació formal d'una suposada manca de motivació i d'arbitrarietat, l'argumentació desplegada per la societat recurrent se centra essencialment a reiterar els mateixos raonaments ja resolts, amb la finalitat d'obtenir una nova valoració del comportament del gestor bancari i de les proves practicades.

- La sentència que va resoldre el recurs d'apel·lació identifica els elements que considera determinants (el nombre d'ordres, la seva concentració temporal, el caràcter urgent d'aquestes, l'afectació pràcticament íntegra dels saldos disponibles i la destinació a entitats bancàries de diferents països) i explica per què aquest conjunt de circumstàncies exigia una actuació més prudent per part de l'entitat bancària. Contràriament a allò que sosté la part promotora de l'incident, el dret a una resolució motivada no obliga als tribunals a detallar de manera exhaustiva totes les possibles actuacions alternatives que el gestor hauria pogut dur a terme per considerar-se diligent, fonamentalment perquè aquestes han de ser conegudes per un operador bancari especialment avesat en el tractament de les ordres remotes i amb la prevenció extrema que ha de seguir-se ateses les freqüents usurpacions d'identitat que ja en aquelles dates es produïen per aquesta via. El deure de motivació segons el cànon de constitucionalitat exigeix l'exposició raonada dels criteris que condueixen a la conclusió adoptada. En aquest cas, la Sala explica amb claredat per quin motiu entén que les actuacions acreditades no van ser suficients davant uns indicis objectius de risc.

- Pel que fa a la denúncia relativa a una suposada omissió de valoració de determinades proves, recorda que la jurisprudència constitucional i la del Tribunal Europeu dels Drets Humans han establert de manera reiterada que els òrgans judicials no estan obligats a fer una menció expressa i individualitzada de tots i cadascun dels elements probatoris aportats per les parts. És suficient que de la motivació global de la resolució es desprengui que la prova hagi estat valorada en el seu conjunt i que els elements invocats no hagin estat considerats determinants per alterar el criteri adoptat.

- En aquest sentit, s'analitzen expressament qüestions com l'ús del correu electrònic com a mitjà de comunicació, l'existència d'una trucada telefònica de confirmació i el fet que algunes transferències no arribessin a materialitzar-se, explicant per què aquests elements no exclouen la responsabilitat apreciada.

- Considera que tampoc es pot constatar una arbitrarietat en la valoració de la conversa telefònica aportada, ja que la Sala explica per què, del seu contingut, no es desprèn una confirmació clara i inequívoca de totes les operacions realitzades, ni una advertència expressa sobre els moviments del compte, sense que aquesta apreciació pugui qualificar-se d'il·lògica o de no raonable.

- En definitiva, la resolució objecte de l'incident ofereix una motivació suficient, coherent i fonamentada en Dret, que permet conèixer els criteris seguits per la Sala. No es constata, per tant, cap dèficit de motivació, ni cap raonament aparent, ni cap arbitrarietat manifesta que justifiqui l'estimació de l'incident de nul·litat.

- Per consegüent, l'incident promogut ha de ser desestimat, en tant que pretén utilitzar un mecanisme excepcional per reobrir un debat ja resolt sobre el fons de l'assumpte, sense que concorrin els pressupòsits constitucionals exigits per a la declaració de nul·litat d'una resolució

judicial ferma.

- Amb caràcter subsidiari, la part recurrent impugna el pronunciament relatiu a la imposició de les costes processals derivades de la desestimació de l'incident de nul·litat, al·legant la vulneració dels principis de proporcionalitat i de bona fe processal. Aquest motiu del recurs tampoc pot ser acollit. En primer lloc, si bé l'incident de nul·litat constitueix un mecanisme processal de naturalesa excepcional, aquesta singularitat no altera el règim general aplicable en matèria de costes processals, llevat que la norma disposi expressament el contrari, cosa que no succeeix en el supòsit examinat. En absència d'una previsió normativa específica que estableixi un criteri diferent, la imposició de les costes es regeix pel principi general del venciment objectiu, que vol que siguin suportades per la part les pretensions de la qual han estat íntegrament desestimades. La invocació dels principis de proporcionalitat i de bona fe processal no pot, per si sola, desvirtuar l'aplicació del criteri objectiu del venciment. Aquests principis operen com a límits a l'exercici abusiu o temerari de les facultats processals, però no constitueixen una regla autònoma de distribució de les costes, ni habiliten els tribunals a prescindir del criteri legalment establert quan no concorren circumstàncies excepcionals degudament acreditades.

- En aquestes circumstàncies, la imposició de les costes derivades de l'incident a la part promotora no només és ajustada a dret, sinó que també és la conseqüència necessària i coherent amb la seva desestimació, sense que pugui apreciar-se cap vulneració dels principis de proporcionalitat o de bona fe processal.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Segons el "*suplico*" de la demanda d'empara, el dret constitucional vulnerat ha estat el d'obtenir una resolució motivada i fonamentada en Dret. Aquest dret fonamental es conté a l'article 10.1 de la Constitució.

El Tribunal Constitucional considera que concorre una "*falta manifesta de contingut constitucional de la infracció denunciada*" en la demanda d'empara, la qual cosa determina la seva inadmissió a tràmit, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

3.2. La qüestió discutida en el litigi civil que està a l'origen d'aquest procés d'empara es refereix a la negligència eventual d'un gestor de Vall Banc, SAU, en què després es va subrogar Crèdit Andorrà,

SA, per realitzar quatre transferències des del compte d'un client. En primera instància, la pretensió indemnitzadora del client va ser desestimada, mitjançant la sentència del 13 de desembre del 2024 dictada per la Secció Civil 1 de la Batllia (antecedent 1.2 d'aquesta decisió). No obstant això, aquesta sentència va ser revocada en apel·lació, mitjançant la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, la qual va estimar la demanda i va condemnar l'entitat bancària, i que ara el recurs d'empara impugna.

Ja des d'aquesta primera aproximació queda clar que els aspectes probatoris del litigi han estat essencials per adoptar tant la sentència de primera instància, com la d'apel·lació. En efecte, la negligència o la diligència en la majoria dels casos té una forta dependència dels fets que es considerin provats. Tot i que el text del recurs d'empara invoca el dret a l'obtenció d'una decisió judicial motivada, fonamentada en Dret i no arbitrària, que efectuï una deguda valoració de la prova, és en aquest darrer aspecte en aquell que se centra l'argumentació.

3.3. Incidentalment, el recurs d'empara també afirma que la sentència de la Sala Civil és il·lògica i entra en contradicció amb un cas idèntic resolt pel Tribunal Superior de Justícia. Es tracta de la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 16 d'octubre del 2024, núm. 26/2024, que segons el parer de l'entitat bancària recurrent, la va condemnar pel retard en l'execució d'una transferència escanejada i tramesa per e-mail que tenia caràcter urgent. N'hi ha prou amb aquesta referència per concloure que el supòsit de fet no només no és idèntic, sinó que s'aparta notablement del cas concret del litigi actual.

3.4. El recurs d'empara entén que si la Sala Civil va apreciar negligència en el gestor, resultava "*absolutament necessari*" que especifiqués "*quina actuació concreta o quin plus de diligència s'exigia al gestor*". Això és una cosa que cap norma exigeix com a fonamentació de la negligència i que després la Constitució no imposa per tal que una resolució judicial es consideri fonamentada en Dret.

A continuació la societat recurrent en empara addueix una sèrie de fets que, segons el seu criteri, la Sala Civil ha ignorat o menystingut en la seva sentència, com ara:

- la inactivitat del compte en els dos anys anteriors derivava del fet que el compte originàriament estès obert a la BPA i que tingués un període de forçosa paralització fins que va ser traspassat a Vall Banc, SAU;

- el mitjà de comunicació emprat, l'e-mail, era el designat contractualment per trametre ordres al banc;

- el gestor coneixia personalment el client;

- la "*negligència del propi client en la custodia de les seves claus de correu*";

- la firma digital, usada en diverses transferències, és plenament legal i eficaç, i no té per què suscitar sospites;

- la gravació de la conversa telefònica de la trucada confirmatòria que va realitzar el gestor;

- en una ocasió el gestor li va demanar per e-mail que enviés una còpia del passaport en vigor, i el client així ho va fer;

- i, després de denunciar el *hackeig* del seu correu electrònic davant l'FBI, el client no va donar un avís immediatament a l'entitat bancària;

A més, el recurs d'empara afirma que la sentència s'equivoca quan considera que, davant d'una ordre de transferència que hagués hagut de ser sospitosa, el correu confirmatori de l'ordre emès pel gestor va ser enviat a l'adreça dubtosa, quan en realitat ho va ser a l'adreça contractual correcta del client.

Aquest Tribunal Constitucional no considera necessari reproduir l'anàlisi fàctica de la sentència recorreguda en empara, que estudia múltiples circumstàncies i dona un abast diferent a algunes de les afirmacions anteriors. No es tracta de confrontar una i altra versió dels fets. L'enumeració anterior resulta suficient a efectes de configurar el recurs d'empara com a una pretensió de revisió dels fets esdevinguts o del seu pes jurídic. No obstant això, aquestes qüestions són alienes al Tribunal Constitucional, que en cap cas, pot erigir-se en un revisor de la prova.

En aquest sentit, en el fonament jurídic 3.4 de la nostra sentència del 17 de novembre del 2025, recaiguda en la causa 2025-74-RE, es declarava:

"*El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució*

judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials".

El dret constitucional a una decisió fonamentada en Dret, que es conté en els articles 10.1 i 86.2 de la Constitució, no garanteix l'encert de les decisions judicials, ni pel que fa a la valoració de les proves, ni en les restants qüestions jurídiques. Només es vulnera aquest dret si la decisió és il·lògica, contradictòria, absurda o arbitrària.

Ara bé, la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 9 de juliol del 2025 que ha donat lloc a aquest procés d'empara, no incorre en cap contradicció, fa una anàlisi dels fets i n'extreu una conseqüència jurídica coherent amb la decisió. No pot ser considerada arbitrària, ni absurda, per més que se'n discrepi, com fa la societat recurrent.

Així les coses, aquest Tribunal Constitucional, des de la limitada perspectiva constitucional que li és pròpia, no aprecia cap vulneració del dret a obtenir una decisió judicial fonamentada en Dret (article 10.1 de la Constitució). La manca de contingut constitucional de la infracció denunciada és palmària, de la qual cosa només es pot concloure la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2026-19-RE interposat per la representació processal de la societat Crèdit Andorrà, SA, contra la sentència del 9 de juliol del 2025 i contra els autes del 12 de novembre del mateix any i de l'11 de febrer del 2026, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, a la Secció Civil 1 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 27 d'abril del 2026.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Jean-Yves Caullet — Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona — Magistrat